

HİÇ BİTMEZ BU MASAL-2

Esra Naz BAŞARAN

“Masalınızın hiç bitmemesi dileğiyle...”

Otobüs, hafifçe sarsılarak yol alırken prenses camdan dışarı bakıyormuş. İçinde hem merak hem de tatlı bir heyecan varmış. Etrafına göz gezdirdiğinde, otobüsteki insanların yüzlerinde sıcak bir gülümseme görmüş. Yanında biri, çantasından çıkardığı simidi paylaşırken; başka biri, diğer bir yolcunun ağır valizini kaldırmasına yardım ediyormuş. Bu insanlar, koca dünyada birbirlerine destek olarak yollarına devam ediyormuş. İnsanın içini ısıtan sohbetlere kulak verirken ilk duraklarına, Siirt'e varmışlar. Eruh'ta eski zamanlardan kalan kaleleri, Baykan'daki yemyeşil vadileri, Kurtalan'da ise demiryollarının sonsuzluğa uzanan raylarını izlemişler.

Prensesin kalbini yine en çok ısıtan anlar, okullarda çocuklarla geçirdiği vakitler olmuş. Küçük elleriyle ellerini tutan, gözleri ıslık ıslık parlayan çocuklar... Onlarla hikâyelerini, deneylerini, kitaplarını paylaşmışlar. Her gittikleri okulda çocuklar, gelir gelmez onları kocaman bir sevgi çemberine alıyorlarmış, prenses onların neşesine hayran kalmış. "Bu kadar küçük kalplerin içinde nasıl bu kadar büyük bir sevgi saklı olabilir?" diye düşünmüş. Çocukların oyun oynarken hiç yorulmamasına, en küçük şeylere bile kocaman sevinmelerine hayret etmiş. Aklındaki soruları o çocukların gözlerinde aramış ama bir türlü emin olamıyormuş.

Siirt'ten ayrılma vakti geldiğinde içi biraz hüznle, biraz da umutla doluymuş. Siirt'in dağları arkasında kalırken, önünde uzanan manzaraya hayranlıkla bakmış. Prenses, bu manzaraları izlerken, yüreğinde garip bir his uyanmış. Yolun onu daha nerelere götüreceğini bilmiyormuş ama bildiği bir şey varmış: Böyle bir dünyada keşfedecek daha çok güzellik varmış.

Prenses, sabah Batman'a vardığında buradaki en güzel anları yine çocuklarla olmuş. Ancak daha gidecek çok yolları varmış. Batman'dan ayrılırken, pencereden dışarı bakmış ve kendine bir söz vermiş: "Bu güzel çocukları ve bu büyüleyici şehirleri asla unutmayacağım.". Unutmamak içinse ara vermeden yolculuğuna devam edecekmiş.

Bu kez durağı Çankırı'nın Ilgaz ilçesiymiş. Yemyeşil ormanların arasından kıvrılarak ilerlerken, göğe uzanan Ilgaz Dağları tüm heybetiyle onları selamlıyormuş. Ilgaz'a vardığında, onları gülümseyen bir adam karşılamış. Gözlerinde sıcacık bir heyecan varmış. Prenses tam kendini tanıtacakken, adam eski bir dostunu selamlar gibi gülerek söze başlamış:

"Sizleri tanıyorum! Tam 20 sene önce, henüz küçücük bir çocuktum. Okulumuza yanaşan koca otobüsü gördüğümde hayatımın en güzel gününü yaşayacağımı bilmiyordum ama bugün buradaki çocukların hayatının en güzel gününü yaşayacağını biliyorum." Adamın gözleri parlamış, sesi geçmişe dalıp gitmiş gibiymiş. O gün, otobüsün içinden inen insanlar ona kitaplar okumuş, deneyler yaptırmış, hayal kurmanın ne kadar güzel olduğunu anlatmış. O günü hiç unutmamış ve şimdi, yıllar sonra yeniden karşılaşmak ona tarifsiz bir mutluluk veriyormuş.

Prenses, bu hikâyeyi duyduğunda içinde sıcacık bir his uyanmış. Demek ki bazen küçük bir anı bile, yıllar sonra birinin yüreğinde ışık gibi parlayabiliyormuş.

Okulun bahçesine girerken, etraftan çınlayan kahkahalar duyuluyormuş. Çocuklar da onları coşkuyla karşılamış. O gün boyunca okulda neler yapmamışlar ki! Bütün gün etrafında onu dikkatlice izleyen çocuklarla birlikte deneyler yapmış, onlara hayaller kurmayı, hayallerin peşinden gitmeyi anlatmış. Ama en güzeli, birlikte yapılan uzun sohbetler olmuş. Çocuklar sorular sormuş, hayatı merak etmişler. Kimi astronot olmak istiyormuş, kimi öğretmen, kimi de bir gün otobüse binip başka çocuklara umut götürmeyi...

Gün sonunda, okulda onları karşılayan adam, tüm çocukları toplayıp bir teşekkür konuşması yapmış. Kürsüde saygın bir adam dururken, prenses ve arkadaşları kürsüde 20 yıl önceki küçük çocuğu görüyorlarmış. Okuldan ayrılırken çocukların gözlerinde gördüğü ışıltıyı asla unutmayacağını biliyormuş. Tam konuşmasını bitirirken, sesi biraz duraklamış ve gülümseyerek şöyle demiş:

"Biliyor musunuz? Sizin en zor yanınız da bu... Kalbimize dokunup, içimize umut serpip, sonra usulca çekip gidiyorsunuz. Bize hayal kurmayı öğretiyorsunuz, sizi

tanımının sevinciyle doluyoruz, tam da alışmışken arkanızdan el sallıyoruz. Ama belki de bu, sizi bu kadar özel kılıyor.”

O an, prensesin gözleri dolmuş. Çünkü adam haklıymış. Ayrılıklar ne kadar zor olsa da, bırakılan iz bazen bir ömür sürebilirmiş. Tıpkı yıllar önce bu otobüsü karşılayan küçük çocuk gibi, belki burada da birinin hayatına bir ışık düşmüş.

Ilgaz’ın serin dağ havasında ilerlerken, prenses bir kez daha düşünmüş, hayatın anlamını bulmak için çıktığı yolda aklına yeni sorular düşüyormuş: "Acaba bir gün, bugün burada tanıştığım bir çocuk, başka bir yerde birine umut olacak mı?"

Ama şimdi vakit yeniden yola çıkma vaktiymiş. Prensese bir sonraki durağı Isparta’nın Yalvaç ilçesiymiş. Yalvaç da büyüleyici manzaralar ile doluymuş ancak prensesi en çok etkileyen şey manzaralar değilmiş. Burada tanıştığı Selma Öğretmen, onu bambaşka bir şekilde büyülemiş.

Selma Öğretmen, okul bahçesinde çocukların arasında dolaşiyor, her biriyle tek tek ilgileniyormuş. Kiminin atkısını düzeltiyor, kiminin elini tutuyor, gözlerinin içine bakarak dinliyormuş. "Eğitim çocuğu sevmekle başlar." cümlesinin canlı örneğiymiş sanki. O kadar içtenmiş ki, prenses ona hayranlıkla bakmış. Bu kadın, sadece bir öğretmen değil, çocukların kanatlarını güçlendiren bir rüzgârıymış.

O gün okulda masallar anlatılmış, kitaplar okunmuş, kahkahalar havada uçuşmuş. Çocuklar bilgiyi su içer gibi içlerine çekiyormuş. Prensese, bu sevginin kaynağını anlamak için Selma Öğretmen’le konuşmak istemiş. Selma Öğretmen, "Biz çocuklara hizmet etmek için buradayız," demiş gülümseyerek. "Yeter ki okusunlar, yeter ki hayal kursunlar. Biz onlar ne isterse yaparız.". Çocuklarından bahsederken gözlerinin doluşu sözlerinin ne kadar samimi olduğunun ispatı gibiymiş.

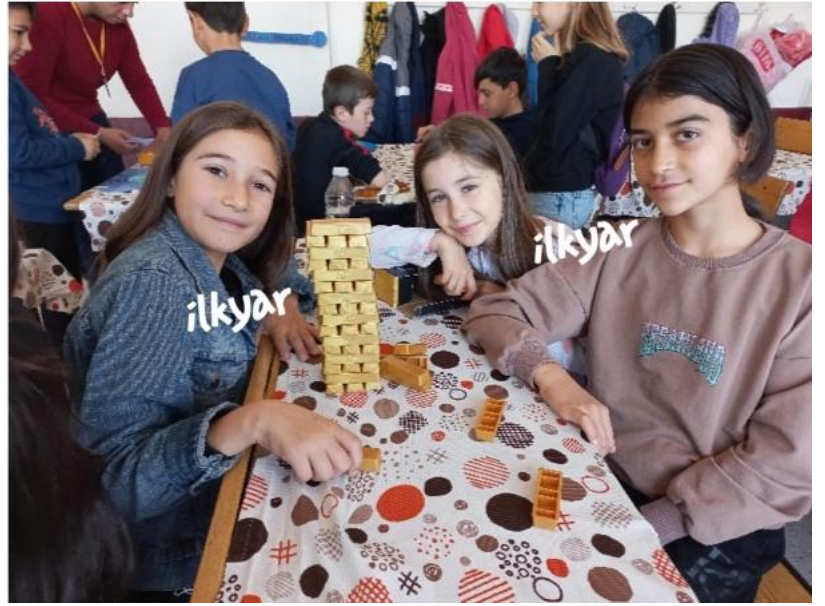
Bu sözler prensesin içini ısıtmış. Gerçekten de Selma Öğretmen gibi insanlar çocukların arkasında olduğu sürece, çocukların hayalleri hep gökyüzüne yükselecekmiş.

Ertesi gün Konya'nın Akşehir ilçesine gitmişler. Nasreddin Hoca'nın memleketi olan bu şehirde yine çocuklardan çok şey öğrenmişler. Prenses, Nasreddin Hoca'dan da aldığı ilhamla aradığı cevaba biraz daha yaklaştığını hissetmiş. Çocuklarla vakit geçirdikçe; "Belki de hayatın sırrı, biraz gülümsemekte saklıdır," diye düşünmüş. "Belki de gerçek bilgelik, hayatın içindeki küçük neşeleri görebilmektir."

Ancak gerçek cevabı bulabilmek için daha gidecek çok yolu olduğunu hissediyormuş. Akşehir'den sonra otobüs, geniş ovalardan, sarp kayalıklardan, dar ve kıvrımlı yollardan geçmiş. Sonunda, Toros Dağları'nın yükseklerinde gizlenmiş bir cennet gibi duran Çamlıyayla'ya ulaşmış.

Burada hayat, zorluklarla iç içeymiş. Dağ yolları dik ve engebeliymiş ama tüm bunlara rağmen, çocuklar o kadar canlı, o kadar güzel ve umut doluymuş ki... Prenses onların gözlerine bakınca, bu dağların ne kadar yüksek olursa olsun, içlerindeki sevginin ve neşenin çok daha büyük olduğunu hissetmiş.

O gün, okulda yine unutulmaz anlar yaşanmış. En unutulmaz anı ise otobüsü görmeye gelen özel bir öğrenciyle yaşamış. Diğer arkadaşlarının merak ve endişeyle yaklaştığı sanal gerçeklik gözlüğünü korkusuzca takan küçük kız, gözlüğü çıkarır çıkarmaz kendisini gururla izleyen annesine seslenmiş: "Anne bak ben çok cesur bir kızım, hiç korkmadım!". Prensesin gözleri dolmuş. Çünkü biliyormuş ki, cesur bir çocuğun içinde yeşeren bir hayal, en sert kayaları bile çatlatacak kadar güçlüymiş.

Dışarıda hava buz gibiymiş ama kimse üşümüyormuş. Çünkü biliyorlarmış ki, insanı soğuk değil, sevgisizlik üşütürmüş. Oysa burada, Çamlıyayla'nın çocukları, o küçücük yürekleriyle kocaman bir sıcaklık yaymışlar.

Otobüs daha sonra onları Afyonkarahisar'a götürmüş. Afyon'un toprağının derinliklerinden gelen şifalı sular ve uzakta yükselen Emirdağları, onlara buranın ne kadar köklü ve güçlü bir yer olduğunu hissettirmiş.

Prenses buraya gelmeden önce Afyon hakkında biraz bilgiye sahipmiş. Mesela Afyon'un kaymağının çok meşhur olduğunu biliyormuş. Ancak buradaki çocuklarla geçireceği vaktin dünyadaki tüm kaymaklardan daha tatlı olduğunu yeni öğrenmiş. Yeraltından gelen sıcak suyun ise yer üstündeki çocukların sıcacık bakışları ile kesin bir ilgisi olmalıymış...

Prensesin kalbi sevgi ve neşeyle dolup taşıyormuş ancak hala aklındaki sorulara tatmin edici bir cevap bulamamış. Hız kesmeden yoluna devam etmiş.

Otobüs, bir sonraki durağı olan Aydın'a yaklaşırken prensesin kalbi hızla atmaya başlamış. Burası onun memleketiymiş. Yol boyunca uzanan zeytin ağaçlarını, incir bahçelerini ve sarı sıcak güneşin aydınlattığı ovaları avucunun içi gibi biliyormuş. İçinde tatlı bir heyecan varmış. Bunca şehir gezmiş ama insanın doğduğu yere geri dönmesi başkaymış. Hele de Bilim Otobüsünü bu yollarda görmek bambaşkaymış.

Aydın'a vardığında, rüzgâr ona tanıdık bir melodi fısıldamış. Herodot'un "Gökyüzünün altındaki en güzel yeryüzü" dediği yer burası değil miymiş? Prenses, etrafına bir kez daha hayranlıkla bakmış. Burada çok daha mutlu olacağını, bu şehre ayrı bir özenle yaklaşacağını düşünmüş. Çünkü burası onun toprağıymış, çocukluğunu geçirdiği yermiş.

Bu düşüncelerle okulları gezmeye başlamışlar. Çocuklar onu heyecanla karşılamış. Onlara masallar anlatmış, kitaplar okumuş, birlikte hayaller kurmuşlar. Aydın'ın sıcak güneşi gibi, çocukların gözleri de ışıltılı olmuş. Onların neşesi tüm şehri daha güzel, daha aydınlık yapıyormuş. Ve işte o an, bir şeyi fark etmiş. Gökyüzünün altındaki en güzel yeryüzü burası değilmiş. Gökyüzünün altındaki en güzel yeryüzü, çocukların kahkahalarının yankılandığı her yermiş. Dünyayı çocukların gülüşü aydınlatıyormuş.

Günler geçtikçe sorular cevaplarını bulmaya başlıyormuş. Başta, burada daha mutlu olacağını sanmış. Ancak şimdi anlıyormuş ki, gerçek memleket insanın sevgiyle karşılandığı her yermiş. O artık her gittiği yerde sevgiyle karşılanıyormuş. Demek ki her yer onun memleketi olmuş.

Prensesin yolculuğu boyunca gördüğü her şehir, tanıdığı her insan, dinlediği her hikâyeye ona hayatın farklı renklerini göstermiş. Ve şimdi, masalın son sayfası gibi, huzurlu ve dingin bir yere, Sinop'un Boyabat ilçesine varmış.

Okula vardıklarında çocuklar neşe içinde karşılamış onları. Yine birlikte kitaplar okumuşlar, masallar anlatmışlar, deneyler yapmışlar, gökyüzüne bakıp hayaller kurmuşlar. Çocuklar öylesine içtenmiş ki, söyledikleri her söz, ettikleri her kahkaha prensesin kalbine işliyormuş. Ne de olsa artık her gittiği yerde kendi memleketindeymiş. Çocuklardan ayrılma vakti geldiğinde prenses gözlerini kapatmış, artık cevabı biliyormuş:

“Meğer insan kendini başkalarının gülüşünde buluyormuş.
Bir çocuğun gözleri, bazen bir ömrün aradığı cevabı saklıyormuş.”

Yolculuğunun amacının sandığı gibi bir tek yerde gizli olmadığını anlamış.
Hayatın anlamı sabit bir cevapta değil, gittiği her yerde bir yürek ısıtabilmekteymiş.
Ve eğer bir insan başkasının içini ısıtabiliyorsa, zaten kendi kalbi de hiç üşümezmiş.
Prenses, artık durmak istememiş.
O günden sonra, gittiği her yer, bir çocuk gülümsüyorsa memleketi olmuş onun.
Her şehir, onun kalbine bir iz bırakmış; o da her şehre bir umut bırakmış.

Ve masal burada bitmemiş...

Çünkü bir insan,
başkalarının yüzünde bir gülümseme yaratmayı kendine görev edindiye,
onun masalı hiç bitmezmiş.

Bu masal da hiç bitmeyecekmiş.

Çünkü herhangi bir yerde,
herhangi bir zamanda,
herhangi bir kalp umutla atmaya başladığında
yeni bir masal daha başlayacakmış...

Esra Naz Başaran
Şehir B. Planlama Mz
Şehir B. Planlama - Siyaset Bilimi Kamu Yönetimi YL Mz